

terijerede hans Udtalelse igaar som en aldeles løst henkastet Ytring, havde jeg ventet, at det ærede Medlem, da han dog tog Ordet igjen, ogsaa vilde have benyttet det til at protestere imod en saadan Udtalelse.

Klein: Jeg veed ikke, hvoraf det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds kjender til det intime Venskab imellem det ærede Medlem fra Thisted (Sagd) og mig.

Ordføreren (Bajer): De Forhandlinger, som nu have fundet Sted i to lange Møder, have jo i det Væsentlige dreiet sig om det andet Indstillingspunkt med de dertil knyttede Bemærkninger. Jeg glæder mig over det lille politiske Intermezzo, der har fundet Sted, thi derved haaber jeg, at det skal blive muligt igjen at vække nogen Interesse for det første Indstillingspunkt, som har været noget stedmoderlig behandlet. Jeg fylgder ialtsald det ærede Mindretal Gjenfvar paa de Bemærkninger, han fremsatte derom. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) bruger stærke Udtryk. Han begyndte med at sige, at det, Flertallet her var kommet med, var „doktrinar Formalisme“, og ikke var „det Blæk værd, som er blevet anvendt derpaa“. Jeg tilligevir imidlertid det ærede Medlem disse Udtryk, thi jeg kjender hans personlige Ufrødselighed og veed, at de skyldes en vis Varme, som er overordentlig behagelig i private Forhold, men som, naar den kommer frem i offentlige politiske Forhandlinger, let forleder ham til at komme frem med Et og Andet, som maaske snarest bliver ham selv til Støbe, fordi han derved forlover sig saaledes, at han maaske passende kunde sammenlignes med et Jernbanelokomotiv, der kjører fast i en stor Snedrive og bliver siddende deri, hvormeget det saa blæser, syder og puster. Jeg tror, det er gaaet det ærede Medlem saaledes ved denne Sag. Sdet jeg anbefalede at stemme for den første Indstilling, bemærkede jeg, at Grunden til den var, at den var nødvendig af Hensyn til Slutningen af Grundlovens § 49, hvor der udtrykkelig staar: „Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller i en Lillæggsbevillingslov“, men dette er ikke slet her. Jeg skal imidlertid gjerne fremdrage en anden Grundlovsparagraf, som jeg tror, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds nærer særlig Forkjærlighed for, thi han har ofte mindet os om den. Det er Grundlovens § 48, hvori det hedder, at Finantsloven skal indeholde et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter i det følgende Finantsaar. Jeg veed nu meget godt, hvorfor det ærede Medlem har denne Forkjærlighed for denne Paragraf. Det er, fordi man vil forklare den paa den Maade, at Finantsloven kun skulde indeholde noget Saadant, men den kan naturligvis godt indeholde mange andre Ting. Her kan hans Opfattelse af den imidlertid

ikke indeholde noget Argument imod vår Indstilling; thi der staar i ethvert Fald i § 48, at Finantsloven skal indeholde et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter, men her er Tale om meget store baade Indtægter og Udgifter, — det er ikke Smaaaffillinger, men mange Millioner —, som ikke ere bleve optagne paa Finantsloven. Det forekommer mig virkelig, at denne Feil, om den end kun er formel, er saa overordentlig stor, at vi ikke bør lade den passere uden en Afstemning her i Folkethinget. — Jeg skal endvidere gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til, hvad det ærede Medlem har yttret i Betænkningen, og hvoraf han ikke har taget Noget tilbage, hvad jeg dog næsten havde ventet. Han siger der, at det utvetydig fremgik af Motiverne til Lovforslaget, „at Hensigten var at indfri i alt Fald Halvdelen af Laanet i Finantsaaret 1874—75“, og han mener derfor, at Bemyndigelsen derved var given. Jeg skal imidlertid gjøre opmærksom paa, at dette „i alt Fald“, staar der ikke i Motiverne, men der staar tværtimod, at Ministeren agter, „saa fremt“ — altsaa betingelsesvis — „Konjunkturerne maatte vise sig gunstige, ikke at opsigte til Udbetaling den 1ste Juli 1874 mere end indtil Halvdelen af Laanet“. Dette gjør en betydelig Forskjel, og jeg tror derfor, at det ved denne Leilighed havde været saa meget mere nødvendigt at have et Overslag paa Finantsloven i den Anledning. Det ærede Medlem har imidlertid indrømmet det Væsentligste, og det er, at der virkelig her foreligger en formel Feil, og det en Feil, som maa begrænses overfor Hensynet til Grundloven. Da vi nu ved denne Forhandling, og især ved dens Slutning, have — tror jeg, jeg tør sige — kappedes om at vise vor Grundlovstrofskab, og da tillige det Hensyn maa gjøres gjældende, at Form og Indhold ere saa nær sammenknyttede, at det ofte er vanskeligt at skille dem ad, tror jeg ogsaa, at det ærede Medlem vil høre sig for, hvad der er fremkommet, og netop af Hensyn til den Grundlovstrofskab, som vi have kappedes om at vise, vil stemme for den Indstilling, der under Nr. 1 er foreslaaet af Flertallet.

Da ikke Flere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet, og man gik til Afstemning, hvorved

1) Vædringsforslag under Nr. 1 af Udvælgets Mindretal (Nimestad):

Punkt 1 udgaar.

forkastedes med 53 St. imod 21.

Punkt 1 i Forslag til Beslutning af Udvælgets Flertal:

Statsregnskabets § 10. Reservecapitalen. Det passerer, at der i Behold til Lov af 20de De-